

a žalovaná že nemohla se v prodloužené lhůtě rozhodnouti, zda tohoto svého předkupního práva použije. Předposlední odstavec tohoto dopisu zní takto: »Z usnesení správní rady přednáším tuto její žádost, vyslovuje očekávání, že jí zajisté vyhovíte, uznávajíce uplatněné důvody.« Dopisy ze dne 13. října 1933, zaslanými jednak žalované, jednak jejímu právnímu zástupci, sdělila žalobkyně, že jí není již možno lhůtu opětne prodloužiti. Z vylíčeného děje plyne, že žalovaná spokojila se s nabídkou žalobkyně, nežádala sdělení jména ucházejícího se kupce ani sdělení bližších podmínek, nýbrž žádala jen o prodloužení lhůty, poněvadž se nemohla rozhodnouti, zdali svého předkupního práva použije. Toto její chování nelze podle zásady vyslovené v §§ 863 a 914 obč. zák. vykládati jinak, nežli že žalovaná nabídku žalobkyně ze dne 12. června 1933 považovala za řádnou nabídku k výkupu na základě předkupního práva ve smyslu čl. IV. kupní smlouvy ze dne 15. srpna 1924. Poněvadž pak do 12. října 1935 výkup skutečně neprovedla, zaniklo právo předkupní podle kupní smlouvy ze dne 15. srpna 1924 (§ 1075 obč. zák.). Tvrdí-li dovolatelka, že na list žalobkyně ze dne 12. června 1933 nemusila vůbec odpovídati, protože nebyl řádnou nabídkou a že jí proto lhůta k uplatňování práva předkupního nezačala běžeti, — přehlíží, že přes to na onen list žalobkyně odpověděla, že dále si s ní v této věci dopisovala a že dokonce ve svých dopisech ze dne 14. června 1933 a ze dne 3. července 1933 výslovně označovala »věc« jako nabídku nemovitosti a vlečky k výkupu.

Čís. 14687.

Věřitel nemůže svoji vzájemnou pohledávku, jež má býti zaplacená podle vyrovnání teprve v budoucnosti (do určitého dne), započítati na splatnou pohledávku vyrovnacího dlužníka, jež tomuto vznikla až po zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1935, Rv III 847/34; důvody viz. Úr. sb. čís. 2287).

Čís. 14688.

K vlád. nař. čís. 143/22 Sb. z. a n.

K provedení odhadu nemovitosti za účelem vyměření dávky z přírůstku nemovitostí.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1935, R II 375/35.)

N i ž š í soudy stanovily k návrhu příslušného úřadu obecnou hodnotu nemovitostí k určitému dni za účelem vyměření dávky z přírůstku nemovitostí. Odhadem a ohledáním nemovitosti byl pověřen úředník soudní kancelářské služby.

N e j v y š š í s o u d vrátil věc prvému soudu s příkazem, by po novém řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Jak bylo vyloženo v rozhodnutích 9550, 10668 sb. n. s. jest podstatou soudního odhadu provedení a zhodnocení znaleckého důkazu a to i ono jest úkolem ryze soudcovským. Jde-li o odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí (vládní nařízení čís. 143/88, dodatek III), jenž podle povahy věci musí býti proveden vždy ku dni již uplynulému, jest soudcovské činnosti třeba již při ohledání a popisu odhadované nemovitosti, neboť musí býti vyšetřen a určen především stav nemovitosti v den, k němuž se odhad provádí. V souzeném případě však přes to, že zákon ze dne 27. března 1931 čís. 57 sb. z. a n. (pokud se týče vládní nařízení ze dne 12. června 1931 čís. 95 sb. z. a n.) o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů to nepřipouští, byl odhadem pověřen úředník soudní kancelářské služby a ohledání provedl soudní kancelářský revident. Nebyl proto soud prvé stolice řádně obsazen a trpí tedy celé řízení zmatečností po rozumu § 41 odst. 2 písm. b) zák. čís. 100/31, ku které třeba hleděti z úřadu.

Čís. 14689.

K § 1327 obč. zák.

Oprávnění mají nárok na náhradu všeho, co jim vůbec ušlo usmrcením osoby k vyživování povinné, ne jen toho, co jim ušlo na zákonné výživě usmrceným poskytované.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1935, Rv II 1017/33.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaných placení měsíční renty 500 Kč a vyvozuje svůj nárok z toho, že její manžel byl přejet autem žalovaných a následkem toho zemřel. Mezitímním pravoplatným rozsudkem byl její nárok uznán polovinou důvodem po právu a přisouzeno žalobkyni 250 Kč, pokud se týče 50 Kč na dobu 7 let jako doby, do které mohl býti usmrcený výdělečně činným. O d v o l a c í s o u d, ponechav výši přisouzené renty nedotčenou, vyslovil jen, že se vyměřená renta přisuzuje žalobkyni na dobu jejího života, případně na dobu, než se znovu provdá. D ů v o d y: Zcela nesprávný je názor žalovaných, že žalobkyně má podle § 1327 obč. zák. nárok jen na náhradu toho, co by podle § 91 obč. zák. byla oprávněna po svém manželovi na výživném požadovati, tedy jen těch alimentů, které by jí v případě sporu byly proti němu přisouzeny. Z doslovu § 1327 obč. zák. jde najevo, že škůdce musí poškozenému nahraditi to, co mu smrtí živitele ušlo, tedy to, co mu živitel skutečně na výživě poskytoval (Krasnopolski, Obligationsrecht, 1910, str. 22—224, rozh. Glaser-Unger n. ř. čís. 2305, 5766).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Z judikátu čís. 189 (čís. 4551 sb. Gl. U.) plyne, že ustanovením § 1327 obč. zák. již před vydáním III. dílčí novely k obč. zákonu měl býti stanoven jen okruh osob, kterým přísluší náhrada za škodu utrpěnou